

پیشکسوت: پس از پذیرش قطعنامه ۵۹۸ شورای امنیت از طرف جمهوری اسلامی ایران، آتش‌بس میان طرفین از تاریخ ۲۹ مرداد ۱۳۶۷ برقرار شد. شورای امنیت پیش از آن و در تاریخ هجدهم مردادماه سال ۱۳۶۷ش، قطعنامه ۶۱۹ را تصویب کرد که به موجب آن، گروه ناظران نظامی ایران و عراق و سازمان ملل (موسوم به یونیماک) که از حدود ۴۰۰ نفر از ۲۵ ملیت مختلف تشکیل شده بود، در مرزهای دو کشور مستقر شدند. یکی از دلایل واهی رژیم بعثی عراق برای تجاوز به حریم نظام جمهوری اسلامی ایران، اختلاف بر سر مرزهایی بوده است که در قرارداد ۱۹۷۵م الجزایر تعیین شده بود. پس از نزدیک به هشت سال جنگ نابرابر که تمام موجودیت رژیم عراق در خطر قرار گرفت، آمریکا و دیگر متحدان و یاوران رژیم بعث عملاً وارد جنگ گردیدند و حضرت امام خمینی (ره)، با در نظر گرفتن مصالح عالی نظام اسلامی و با درک توطئه گسترده آمریکا و غرب برای سرکوب انقلاب اسلامی و مردم مسلمان و انقلابی ایران، پس از مشورت با فرماندهان عالی نظامی و مسئولان مملکتی، قطعنامه ۵۹۸ شورای امنیت را پذیرفتند. شورای امنیت در این قطعنامه دو کشور ایران و عراق را به برقراری آتش‌بس و صلح دعوت کرده بود. جمهوری اسلامی ایران به واسطه ویژگیهای مثبت برخی از مفاد این قطعنامه، ب‌هویژه، بندهای مربوط به معرفی متجاوز و پرداخت غرامت جنگی، موافقت خود را با پذیرش آن اعلام کرد. اما با وجود پذیرش قطعنامه ۵۹۸ توسط جمهوری اسلامی ایران، رژیم عراق که خود نیز آن قطعنامه را پذیرفته بود، تا زمان برقراری آتش‌بس رسمی در مردادماه سال ۱۳۶۷ش (اوت ۱۹۸۸م) به تهاجمات خود علیه جمهوری اسلامی ایران ادامه داد و خوی تجاوزگری خود را بار دیگر آشکار ساخت.